

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 13CoE/4/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1225200654
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Šefčíková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:1225200654.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Šefčíkovej a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a JUDr. Petra Kalatu, v konaní o výkon rozhodnutia vo veci maloletých detí: A. B., narodený XX.XX.XXXX a C. B., narodená XX.XX.XXXX, v konaní zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, deti oprávneného otca: A. B. B., narodený XX.XX.XXXX, bytom D. E. XX, XXXX F. G. D. D., Rakúska republika, zastúpený splnomocnencom: AK Zuzana Gáliková s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Farská 33, Nitra a Accent Legal s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Jakubovo námestie 9, Bratislava, a povinnej matky: A. G. H., narodená XX.XX.XXXX, bytom I. XXX/XX, J., zastúpená: JUDr. Andrej Gara, advokát, so sídlom Štefánikova 14, Bratislava, za účasti Krajskej prokuratúry v Bratislave, Komiséra pre deti a Centra pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava II č. k. 5Em/1/2025-905 zo dňa 23.10.2025, takto

rozhodol:

- I. Uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. **p o t v r d z u j e**.
- II. Uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku II. **mení tak, že žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov konania.**

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie, uznesením napadnutým odvolaním konanie o návrhu oprávneného na výkon rozhodnutia zastavil (výrok I.) a rozhodol o povinnosti oprávneného zaplatiť povinnej náhradu trov konania vo výške 265,38,- eur na bankový účet jej právneho zástupcu (JUDr. Andrej Gara, advokát) do troch dní od právoplatnosti uznesenia (výrok II.).

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou § 2 ods. 1, § 376 ods. 1, § 390 ods. 1 písm. f), § 52, § 55, § 57, § 58 ods. 1 zákona č. 161/2016 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) a vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

3. Vecne súd prvej inštancie zdôvodnil svoje rozhodnutie tým, že oprávnený sa domáha výkonu rozhodnutia - uznesenia Okresného súdu Bratislava I č. k. 2P/47/2020 - 2744 zo dňa 17.01.2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 15CoP/8/2023-3103 zo dňa 25.10.2023, ktorým súd nariadil návrat maloletých detí do krajiny obvyklého pobytu, do Rakúska a nariadil matke maloleté deti na územie Rakúskej republiky navrátiť v lehote 5 dní, inak je otec oprávnený maloleté deti prevziať za účelom ich návratu do ich krajiny obvyklého pobytu, do Rakúska (ďalej len „Rozhodnutie o návrate“). Výkon Rozhodnutia o návrate bol uskutočnený dňa 16.01.2025 v konaní vedenom na Mestskom súde Bratislava II pod sp. zn. 5Em/3/2023, a to faktickým odňatím maloletých detí a ich odovzdaním oprávnenému otcovi. Následne bolo konanie uznesením Mestského súdu Bratislava II č. k. 5Em/3/2023-730 zo dňa 16.01.2025 zastavené. Dňa 18.01.2025 matka odniesla maloleté deti na neznáme miesto a otec od uvedeného času nemal vedomosť o ich pobyte a nemá s nimi žiaden kontakt.

4. Dospel k záveru, že výkon Rozhodnutia o návrate už bol uskutočnený, preto bolo potrebné konanie zastaviť s odkazom na § 390 ods. 1 písm. f) CMP. Výkon Rozhodnutia o návrate bol v plnom rozsahu vykonaný, zanikol právny dôvod na jeho ďalšie vykonávanie. Právna úprava nepripúšťa opätovné vykonávanie už vykonaného rozhodnutia, keďže výkon rozhodnutia predstavuje procesný prostriedok na vynútenie splnenia povinnosti uloženej vykonateľným rozhodnutím. Ak už bola povinnosť splnená, či už dobrovoľne alebo vynútené, výkon rozhodnutia stráca svoj predmet. Opätovné nariadenie výkonu by bolo v rozpore so zásadou ne bis in idem v procesnom zmysle, keďže ten istý vykonateľný titul by sa nemohol opakovane vykonávať po tom, čo bol výkon raz ukončený jeho uskutočnením. Účel výkonu rozhodnutia sa naplnil, a tým zanikla aj potreba ďalšieho procesného postupu. Mal za to, že bolo spravodlivé priznať oprávnenej náhradu trov konania, keďže návrh oprávneného hodnotil ako nedôvodný. Povinná matka bola preto do konania vtiahnutá bez právneho dôvodu a vznikli jej trovy právneho zastúpenia, ktoré by inak nevznikli. Na základe uvedeného uložil oprávnenému otcovi povinnosť zaplatiť trovy konania vyčíslené v odseku 23 odvolaním napadnutého uznesenia.

5. Proti tomuto uzneseniu súdu prvej inštancie podal včas oprávnený otec odvolanie v celom rozsahu z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2016 Z.z. Civilný sporový poriadok; ďalej len „CSP“), súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Uviedol, že maloleté deti sa po ich odovzdaní dňa 16.01.2025 nachádzali v jeho starostlivosti v mieste jeho bydliska a boli v poriadku. Dňa 18.01.2025 ich odviezol na oslavu ich kamarátky do OC Eurovea v Bratislave. S deťmi bol dohodnutý tak, že po skončení po nich príde a pôjdu opäť k nemu domov. Okolo obeda bol upovedomený matkou oslávenkyne, že deti z oslavy predčasne odišli a nikto nevedel kam. Neskôr bolo zistené, že odchod detí z OC Eurovea v Bratislave pripravila a zabezpečila matka. Dňa 18.01.2025 podal trestné oznámenie pre trestný čin únosu a oznámil nezvestnosť maloletých detí, ktoré sa zdržiavali na jemu neznámom mieste, nechodili do školy, ich neúčasť nebola ospravedlňovaná (súd vo veci podal oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu). Od uvedeného času nemá s deťmi žiaden kontakt. Vzhľadom k tomu, že pôvodné výkonové konanie bolo zastavené, hoci naďalej prichádzalo k nerešpektovaniu súdneho rozhodnutia, podal nový návrh na výkon rozhodnutia. CMP v jeho štvrtjej časti (§ 370 a nasl.) opakovaný výkon rozhodnutia, ktoré sa týka maloletých detí, nevylučuje. Účelom výkonu rozhodnutia je zabezpečenie rešpektovania a plnenia právoplatného súdneho rozhodnutia (exekučného titulu) a ochrana práva oprávneného rodiča na starostlivosť alebo styk. V zmysle uvedeného účelu je opakovaný výkon rozhodnutia možný, pokiaľ prišlo k opätovnému porušeniu povinnosti, a to za predpokladu, že exekučný titul stále trvá. V prípade, že bolo rozhodnutie o zverení alebo odovzdaní dieťaťa raz vykonané, ale následne dieťa opäť odíde alebo je neoprávnené zadržované (porušenie povinnosti), pôvodný exekučný titul (súdne rozhodnutie) zostáva naďalej platný a vykonateľný, pokiaľ nebol zmenený novým rozhodnutím. Pokiaľ existuje vykonateľný exekučný titul a opakovane dochádza k jeho porušovaniu zo strany povinného rodiča – matky, ktorá maloleté deti neoprávnené zadržáva, súd je oprávnený a povinný aj opakovane nariadiť a uskutočniť výkon rozhodnutia (odňatie a odovzdanie detí do starostlivosti oprávneného rodiča), a to až do momentu, kým sa nedosiahne stabilný a trvácny stav, alebo kým nedôjde k zmene exekučného titulu. Poukázal na článok 8 Európskeho dohovoru o ľudských právach a judikatúru ESĽP. Navrhol uznesenie súdu prvej inštancie zmeniť tak, že nariadi výkon Rozhodnutia o návrate a uloží povinnej povinnosť nahradiť oprávnenému trovy konania v rozsahu 100%.

6. K odvolaniu oprávneného otca sa vyjadrila povinná matka. Navrhla uznesenie potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Súd prvej inštancie správne zastavil konanie o výkon Rozhodnutia o návrate, ktorý sa už uskutočnil dňa 16.01.2025. Udalosti, ktoré nastali po uskutočnení výkonu nemajú žiadnu relevanciu pre právne posúdenie tak ako sa domnieva otec. Právny režim konania o návrate neumožňuje, aby sa to isté uznesenie o návrate vykonávalo opakovane len z dôvodu, že po jeho vykonaní nastali udalosti, ktoré oprávnený považuje za protiprávne. Súd už právoplatne rozhodol, že výkon bol uskutočnený, čím vznikla prekážka rozhodnutej veci, ktorá bráni opätovnému otvoreniu tohto konania v tej istej veci a medzi tými istými účastníkmi. Oprávnený si zamieňa situáciu, keď k výkonu vôbec nedošlo alebo bol výkon neúspešný. CMP nepozná možnosť, aby súd po úspešnom vykonaní rozhodnutia a po právoplatnom zastavení konania na základe toho istého titulu znovu inicioval ďalší výkon. Uznesenie o návrate nie je rozhodnutím o dlhodobom usporiadaní rodičovských práv a povinností, o osobnej starostlivosti ani o styku rodiča s deťmi. Jeho účelom je výlučne zabezpečiť jednorazový návrat detí do krajiny ich obvyklého pobytu, kde následne príslušné orgány rozhodujú o ich

trvalejšom zverení a režime starostlivosti. Poukázala na to, že v odvolaní označená judikatúra ESLP sa týka nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti štátu pri prvotnom výkone rozhodnutia. V prejednávanej veci však Slovenská republika splnila svoj pozitívny záväzok dňa 16.01.2025 odovzdaním detí otcovi. Otec tak nedôvodne vyvolal konanie, v ktorom sa matka musela brániť tak pred súdom prvej inštancie, aj pred odvolacím súdom. Preto navrhla, aby jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania.

7. Kolízny opatrovník sa stotožnil s rozhodnutím o zastavení konania.

8. Komisár pre deti súhlasil so zastavením konania vzhľadom na neustále vážne ohrozovanie zdravého vývinu maloletých detí zo strany ich otca. Zotrval na doterajších vyjadreniach.

9. Prokurátor navrhol uznesenie súdu prvej inštancie potvrdiť, keďže Rozhodnutie o návrate zakladalo jednorazovú povinnosť matky odovzdať maloleté deti otcovi a nie opakovanú povinnosť. Táto jednorazová povinnosť už bola splnená 16.01.2025.

10. Centrum pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže poukázalo na zásadný rozdiel medzi rozhodnutím o návrate dieťaťa podľa Haagskeho dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí a rozhodnutím o podstate opatrovníckeho práva, t. j. rozhodnutím o zverení dieťaťa do starostlivosti jedného z rodičov. Rozhodnutie o návrate dieťaťa má jediný a striktny vymedzený účel, a to zabezpečiť navrátenie dieťaťa do štátu jeho obvyklého pobytu, aby súdy tohto štátu mohli posúdiť otázky rodičovských práv a povinností. Toto rozhodnutie ukladá jednému z rodičov povinnosť navrátiť dieťa do štátu jeho obvyklého pobytu. Ide teda o povinnosť, ktorá sa splní buď dobrovoľne, alebo súdnym výkonom rozhodnutia. Po splnení tejto povinnosti sa konanie končí. Akonáhle je teda účel konania naplnený, t. j. keď je dieťa fakticky navrátené (prípadne odovzdané oprávnenému rodičovi do štátu obvyklého pobytu) – rozhodnutie je vykonané a jeho účinky sa vyčerpávajú. Toto rozhodnutie nemá ambíciu trvalej úpravy rodičovských práv a neukladá rodičovi priebežné povinnosti, ktoré by mohli byť v budúcnosti opakovane vykonávané. Špecifikom v posudzovanom prípade je, že maloleté deti sa po riadne vykonanom návrate opäť ocitli mimo krajiny svojho obvyklého pobytu – na území Slovenskej republiky – a to v krátkom časovom odstupe niekoľkých dní. Je pochopiteľné, že oprávnený rodič môže v tejto situácii nadobudnúť dojem, že účel konania o návrate a výkonu rozhodnutia napokon nebol naplnený. Ak by k opätovnému premiestneniu či zadržaniu detí došlo nie po dvoch dňoch, ale po dvoch mesiacoch, prípadne dokonca po dvoch rokoch, bolo by zreteľnejšie, že ide o nový incident, ktorý by bolo potrebné nanovo komplexne posúdiť podľa mechanizmov Haagskeho dohovoru. Časový odstup síce môže ovplyvniť intenzitu vnímania tejto zmeny, avšak právny princíp zostáva rovnaký. Z uvedených dôvodov považovalo rozhodnutie za vecne správne.

11. Povinná matka poukázala na skutočnosť, že všetky inštitúcie sa zhodli na tom, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď zastavil konanie z dôvodu, že výkon Rozhodnutia o návrate už bol uskutočnený.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 písm. b) CMP), po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 CMP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 CSP, § 59 ods. 1 CMP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie mu predchádzajúce bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 65 a § 66 CMP) a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného voči výroku I. nie je dôvodné, v dôsledku čoho bolo potrebné napadnuté uznesenie v tomto výroku ako vecne správne potvrdiť (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd sa nestotožnil s výrokom II. uznesenia a v tejto časti uznesenie zmenil (§ 388 CSP).

13. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej správnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorý výrokom I. zastavil konanie o výkon rozhodnutia a výrokom II. uložil povinnosť oprávnenému zaplatiť povinnej náhradu trov konania.

14. V konaní nebolo sporné, že výkon Rozhodnutia o návrate bol uskutočnený dňa 16.01.2025 v konaní vedenom na Mestskom súde Bratislava II pod sp. zn. 5Em/3/2023 odovzdaním maloletých detí oprávnenému a že predmetné konanie bolo uznesením č. k. 5Em/3/2023-730 zo dňa 16.01.2025 právoplatne zastavené. Sporným je právne posúdenie, či je Rozhodnutie o návrate možné vykonať opakovane. Povinná a všetky zúčastnené subjekty v predmetnom konaní sú totožného názoru ako súd prvej inštancie, a teda, že Rozhodnutie o návrate neukladá opakovanú povinnosť, preto ho

nemožno vykonať znovu. Oprávnený nesúhlasil s podstatou argumentácie súdu prvej inštancie, pretože uskutočnením výkonu Rozhodnutia o návrate nebol vytvorený stabilný a trvácny stav, keď už dňa 18.01.2025 oprávnená uniesla maloleté deti a od uvedeného času nie je s nimi vôbec v kontakte. Podľa oprávneného nič nebráni súdu opätovne nariadiť výkon Rozhodnutia o návrate. S poukazom na článok 8 Európskeho dohovoru o ľudských právach a judikatúru ESĽP si postupom zvoleným súdom prvej inštancie Slovenská republika neplní svoj pozitívny záväzok zabezpečiť účinný výkon rozhodnutia.

15. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že konanie bolo potrebné zastaviť, pretože výkon Rozhodnutia o návrate už bol uskutočnený dňa 16.01.2025 a predmetné konanie bolo právoplatne zastavené. Aj keď odvolací súd dospel k záveru, že v konaní nebolo možné pokračovať z iného dôvodu ako uviedol súd prvej inštancie, uvedené nemá dopad na vecnú správnosť výroku I. odvolaním napadnutého uznesenia. Súd prvej inštancie zastavil konanie s poukazom na § 390 ods. 1 písm. f) CMP, t. j. že došlo k uskutočneniu výkonu rozhodnutia. Uvedený dôvod bol spôsobilým pre zastavenie konania vedenom pod sp. zn. 5Em/3/2023 a nie predmetného konania, v ktorom výkon uskutočnený nebol z dôvodu, že bol uskutočnený v inom konaní, v ktorom súd zároveň právoplatne zastavil konanie. Teda odvolací súd sa stotožnil s názorom povinnej, že v predmetnom konaní nie je možné pokračovať pre prekážku rozhodnutej veci (res iudicata).

16. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Podľa § 161 ods. 1, 2 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

18. Podľa § 230 CSP ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

19. Existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex officio. Len čo súd zistí existenciu tejto prekážky, vedie to k zastaveniu konania vo forme uznesenia, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 357 písm. a) CSP). Výklad pojmu „tá istá vec“ je pomerne jednotný v tom zmysle, že musí ísť o tie isté subjekty práva, ktoré vystupovali v pôvodnom konaní ako sporové strany, a ten istý predmet konania (to znamená, že ide o totožný nárok uplatnený z totožného skutkového základu medzi totožnými subjektmi - nie je pritom rozhodujúce, či pôvodné strany vystupujú v pôvodných procesných postaveniach).

20. Pokiaľ bol výkon Rozhodnutia o návrate úspešne uskutočnený (maloleté deti boli odovzdané otcovi) a súd konanie zastavil, znamená to, že povinnosť uložená Rozhodnutím o návrate bola splnená, konkrétny výkon toho rozhodnutia bol „vyčerpaný“. To, že povinná matka maloleté deti po uskutočnení výkonu odvieďa, predstavuje novú skutočnosť, ktorá ale neopravňuje súd opätovne rozhodnúť vo veci spôsobom navrhovaným oprávneným, pretože vo veci už bolo rozhodnuté. Súd Rozhodnutím o návrate (výroky I. až III.) nariadil návrat maloletých detí do ich krajiny obvyklého pobytu, do Rakúskej republiky, nariadil matke navrátiť maloleté deti do piatich dní od právoplatnosti uznesenia a v prípade, že tak neurobí, otec bol oprávnený maloleté deti prevziať za účelom ich návratu. Z výrokovej časti Rozhodnutia o návrate je tak zrejmé, že matke bola uložená jednorazová povinnosť navrátiť maloleté deti do piatich dní od právoplatnosti rozhodnutia a otcovi oprávnenie, že v prípade nesplnenia tejto povinnosti je oprávnený maloleté deti prevziať za účelom ich návratu. V návratových rozhodnutiach podľa Haagskeho dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí ide spravidla o jednorazové splnenie – návrat. Z Rozhodnutia o návrate nevyplýva povinnosť, či oprávnenie rodiča starať sa o dieťa, či povinnosť s opakujúcim plnením/zdržaním sa a pod., ako je to (ako správne namietala povinná) vo veciach úpravy výkonu práv a povinností rodičov k maloletým deťom. Pokiaľ súd v deň odovzdania maloletých detí konanie o výkone Rozhodnutia o návrate zastavil, tak v súdnej praxi to znamená, že výkon bol uskutočnený, ten istý výkon už nemožno „oživiť“, lebo nie je čo vykonávať.

21. V predmetných rozhodnutiach ESĽP, týkajúcich sa návratových konaní, na ktoré poukázal oprávnený, príslušné orgány podľa ESĽP predovšetkým neprijali všetky opatrenia, ktoré by bolo možné očakávať s cieľom zabezpečenia návratu maloletých detí. Akceptovali narušený stav, ktorý vyvolali sami svojou vlastnou nečinnosťou, v čoho dôsledku bolo konštatované zlyhanie štátu. V prejednáwanej veci ale Mestský súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 5Em/3/2023 uskutočnil výkon Rozhodnutia

o návrate a konanie zastavil, preto sa uvedené rozhodnutia ESLP týkali odlišných situácií a pre posúdenie preskúmvanej veci sú irelevantné.

22. Vzhľadom k tomu, že výkon Rozhodnutia o návrate bol uskutočnený, následne bolo konanie právoplatne zastavené, ide o prekážku rozhodnutej veci, ktorá bráni súdu opätovne konať o tej istej veci, medzi tými istými účastníkmi, preto súd prvej inštancie správne predmetné konanie o návrhu oprávneného na výkon Rozhodnutia o návrate zastavil. Odvolací súd uznesenie vo výroku I. podľa § 387 ods. 1 CSP z uvedeného dôvodu potvrdil.

23. Oprávnený navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie aj vo výroku II., ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť povinnej náhradu trov konania tak, že mu odvolací súd prizná voči povinnej náhradu trov konania v rozsahu 100%.

24. Aj keď sa odvolací súd nestotožnil s návrhom oprávneného vo vzťahu k výroku I. a predmetný výrok uznesenia potvrdil, nevzhladol tak ako súd prvej inštancie splnenie zákonných predpokladov pre priznanie náhrady trov povinnej voči oprávnenému.

25. Podľa § 52 CMP žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

26. Podľa § 55 CMP súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

27. Generálna klauzula formulovaná v § 52 CMP vychádza z predpokladu, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Touto formáciou sa okrem iného zdôrazňuje výnimočnosť uplatňovania nároku na náhradu trov konania v prípadoch, ak to tento zákon pripúšťa. V CSP takúto výnimku predstavuje § 257, v CMP je to § 55. Ustanovenie § 55 CMP predstavuje tzv. materiálny korektív. Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné zdôrazniť, že aplikácia ustanovenia § 55 CMP musí byť náležite odôvodnená. V porovnaní s § 53 CMP, v ktorom je upravená taktiež výnimka z rozhodovania o trovách konania, nie je pri aplikácii § 55 rozhodujúcim kritériom úspech v konaní. Predpoklad, že je s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé priznať niektorému z účastníkov konania nárok na náhradu trov konania, musí súd vyhodnotiť z úradnej moci, a to za predpokladu, že si účastník konania alebo iná osoba uplatnila nárok na náhradu trov konania a nejde o konania uvedené v § 53 CMP. Taktiež je potrebné poznamenať, že pri hodnotení kritéria, či je s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé priznať náhradu trov konania, nie je jediným kritériom zohľadňovanie osobných a majetkových pomerov účastníkov. Relevantné sú práve okolnosti prejednávanej veci.

28. Odvolací súd sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o naplnení predpokladov pre aplikáciu § 55 CMP z dôvodu, že aj keď bol návrh oprávneného na výkon rozhodnutia nedôvodný, súd prvej inštancie mal v prvom rade skúmať splnenie procesných podmienok a po zistení, že tieto neboli splnené, mal konanie zastaviť. Tým, že z úradnej povinnosti neskúmal splnenie procesných podmienok hneď na začiatku konania, vyvolal situáciu, v ktorej povinná vníma potrebu hájiť svoje záujmy, túto jej procesnú aktivitu nemožno pripísať na ťarchu oprávneného tým, že mu uloží povinnosť nahradiť trovy konania povinnej. Napokon, právne posúdenie je záležitosťou súdu a ani prípadnú neznalosť zákona nemožno dávať na roveň zneužitiu práva, či šikanóznemu správaniu oprávneného, ktoré by boli dôvodmi, pre ktoré by bolo spravodlivé priznať povinnej náhradu trov konania.

29. Rovnako tak nemožno v konaniach podľa CMP, v ktorých sa neuplatňuje princíp úspechu, sankcionovať oprávneného za to, že využil svoje procesné právo odvolať sa voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Inak povedané, využitie práva na prístup k súdu oprávneným samo o sebe nemôže predstavovať okolnosť, pre ktorú by bolo spravodlivé priznať povinnej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

30. Odvolací súd preto zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku II. podľa § 388 CSP a o trovách konania pred súdom prvej inštancie, ako aj o trovách odvolacieho konania rozhodol (§ 52 CMP v spojení s § 58 CMP a § 396 ods. 1 a 2 CSP) tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu konania.

31. Ďalšie odvolacie argumenty odvolateľa odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

32. Senát krajského súdu uvedené uznesenie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).